

Ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ καεῖς ἢ ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ καῖ:
Ἄσμ.

Ἀπόψε τό 'δα τ' ὄνειρο τ' ἀστραποκεδήμένο
πῶς ἦρθε δ' ἀδερφάκι μου κ' ἦτο ξεσπαθωμένο.

Συνών. ἀστροπελεκωγαγμένος. Πβ. *ἀναλαμπο-
κεντημένος, ἀνελαδισμένος (ιδ. ἀναλαμπίζω 1),
*ἀναλαμποφαγμένος.

ἀστραποκοπῶ ΜΤσιριμῶκ. Σονέττ. 48 — Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τῆς καταλ. -κοπῶ.

Ἐκπέμπω μαρμαρυγὰς, λάμπω ἰσχυρῶς: Ἀστραποκο-
ποῦσαν ἄνωγ της τὰ φλωριά Λεξ. Δημητρ. Ἀστραποκοπῶ
τὸ σπῖτι ἀπὸ τὴν πάστρα αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἔρχεται ὥρα ὁ ἄνθρωπος ποῦ ὅλα θὰ τὰ ξεχάσῃ,
σὰν τὸ φτερό τοῦ θανάτου μπρός του ἀστραποκοπῶ
ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀντιηλοκοπῶ, ἀσημο-
κοπῶ, ἀστραποβολῶ 1 β, ἀστραπολογῶ, ἀστρα-
φταλίζω, ἀστραφταλωκοπῶ, ἀστράφτω Α 2, ἀ-
στραφτώγαλοκοπῶ, ἀστραφτωκοπῶ, ἀστρα-
φτωμαχῶ, λαμποκοπῶ, λάμπω.

ἀστραποκοφτὸς ἐπίθ. ἀστραποκοφτὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ ἐπιθ. κοφτὸς.

Ἐκεῖνος ὅν εἶθε νὰ κόψῃ ὁ κεραυνός: Ἐκιοῦ ἀστραπο-
κοφτά! (ἐσὺ ἀστραποκομμένε!) Πβ. ἀστραποσκισμένος.

ἀστραπολογῶ ἀμάρτ. ἀστραπολῶ Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ -λογῶ, περὶ οὗ ὡς πα-
ραγωγικῆς καταλ. ιδ. Γ' Χατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 247 κέξ.
Ἀστραποκοπῶ, ὁ ιδ.

ἀστραπόμορφος ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,192 ΚΠα-
λαμ. Ἰαμβ. καὶ ἀνάπ. 46 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 7.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ μορφή.

1) Ὁ ὅμοιος πρὸς ἀστραπὴν ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Πελέκι ἀστραπόμορφο ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Οἱ πρῶτες οἱ φεγγοβολιᾶς 'ς τὰ οὐράνια γοργοφέγγουν
σὰν ἀστραπόμορφα οπαθιά

ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἡ μορφὴ
ἐκπέμπει φῶς, φωτοβόλος ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Λεβέντης ἀστραπόμορφος ἐπρόβαινε ὁ αἰ-Γεώργις

ἀστραπομπουμπουνίζω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ ρ. μπουμπουνίζω.

Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ. Συνών. ιδ. ἐν λ.
ἀστραποβροντῶ.

ἀστραποπέλεκας ὁ, ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,139 ΜΦι-
λήντ. Θρῦλ. 30 ἀστροπέλεκας ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,118
ΝΠολίτ. Παραδ. 2,834 — Λεξ. Βλαστ. 363.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ πέλεκας. Τὸ ἀστρο-
πέλεκας καθ' ἀπλολογίαν.

Κεραυνός: Μᾶς ξεκώφαιναν οἱ βρόντοι καὶ τὰ ρεκάσματα
κ' οἱ βρονχισμοὶ τοῦ ἀνήμερου ἀστραποπέλεκα ΚΚρυστάλλ.
ἔνθ' ἄν. 2,139. Ἀστροπέλεκας ξαφνικὸς ἔπεσε κατάκορφ' ἀπά-
νω του καὶ τοῦ γκρέμισε ὅλα τὰ φύλλα καὶ τὰ ὠραῖα κλωνά-
ρια ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. 2,118 || Ποίημ.:

Βροντάει ὁ ἀστραποπέλεκας κὶ ἀντιβροντάει
τὸ κῦμα ποῦ τὸν σέρνει

ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστραπή 2.

ἀστραποπελέκημα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀστραποπελέκω.

Πλῆξις ὑπὸ κεραυνοῦ, κεραυνοβόλημα. Συνών. ἀ-
στραποβάρεμα.

ἀστραποπελέκητος ἐπίθ. Παξ. — Λεξ. Βλαστ. ἀ-
στραποπελέκητος Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀστραποπελέκω.

Φωτεινός, ὠραῖος: Ἄσμ.

Ποῦ 'χε τὸ λαίμυρ χυτὸνε | κὶ ἀστραποπελέκητὸνε
Παξ.

ἀστραποπέρασμα τό, ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 44.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ πέρασμα.

Διάβασις ταχεῖα ὡς ἀστραπή: Ποίημ.

Τὸν εἶδαν, τὸνε νοιώσανε καὶ δὲν τὸνε ξεχάνουν,
γιατὶ παντοῦ σημάδεψε τ' ἀστραποπέρασμά του.

ἀστραπόπειτρα ἡ, Ἡπ. Θράκ. (Ἀλμ. κ.ά.) Μακεδ.
(Δάσκ.) — ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 29 καὶ 109 — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ πέτρα.

1) Κεραυνὸς πίπτων κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν ὑπὸ
τὴν μορφὴν διαπύρου λίθου ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τὸ στέρνο σου τετράπματο κ' εἶναι γοργὴ ἡ ματιὰ σου,
σὰν ἀστραπόπειτρα καὶ πρὸ γοργὸ τὸ θέλημά σου

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 29.

Καὶ πέφτουν ἀστραπόπειτρες προφήτισσες τοῦ ὀλέθρου

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 109. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστραπή 2.

2) Ὁ κεραυνωθεὶς λίθος ἢ καὶ ξύλον χρησιμοποιοῦ-
μενα ὡς ἀλεξίφοβα Θράκ. (Ἀλμ. κ.ά.)

ἀστραποσκισμένος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ σκισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. σκίζω.

Ὁ σχισθεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ, κεραυνόπληκτος: Ἀστρα-
ποσκισμένο δέντρο. Πβ. ἀστραποκοφτὸς.

ἀστραποσύννεφο τό, ἀμάρτ. ἀστραποσύννεφο ΚΠα-
λαμ. Ἀσάλ. ζωή 130 καὶ Φλογέρ. βασιλ. 78 — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ σύννεφο.

Νέφος ἀστραποφόρον ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

... Καοτερῶντας βλέπουν

τὸ μαῦρο ἀστραποσύννεφο καὶ κρυφολαχταρίζουν

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 78.

Τοῦ Παρνασσοῦ ἀπὸ τοῖς κορφῆς τ' ἀστραποσύννεφα ἔφερα
καὶ τῶν ἀστῶν τὸ κλάγγισμα κὶ ἄγρια κλαδιὰ βουνήσια

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 130.

ἀστραποτοσοκανίζω ἀμάρτ. ἀστραποτοσοκανῶ Λεξ.
Βλαστ. ἀστραποτουσοκανῶ Θεσσ. (Αἰβάν.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) ἀστραποτουδοκανῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ ρ. τοσοκανίζω.

1) Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ ἔνθ' ἄν.: Ἀστραπου-
τουσοκανάει ἀπόψι ὄξου Αἰτωλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀστρα-
ποβροντῶ. 2) Κτυπῶ δυνατὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.):

Ἀστραποτουσοκανᾶν τὰ δόντια μ' σὰν κὶ π' νὰ θιρμαίνουμι
Αἰτωλ.

ἀστραπούλλα ἡ, ΓΞενοπ. Ζακυνθιν. μαντήλ. 97.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀστραπή διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Μικρά, ἀσθενὴς ἀστραπή: Τὸ συννεφάκι ἔλαμπε 'ς τὴ
μέση μὲ μὴ μικρὴ ἀστραπούλλα.

ἀστραποφεγγιά ἡ, πολλαχ. ἀστραπουφεγγιά Θράκ.
(Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπή καὶ τοῦ ρ. φέγγω. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀστροφεγγιά.

Ἡ λάμψις τῆς ἀστραπῆς ἢ πολλῶν ἀλλεπαλλήλων
ἀστραπῶν.

ἀστραπόφεγγο τό, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπή καὶ φέγγος.

Τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς.

